

100% cotton

„Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas“ (Jan 18,37). Jsme navyklí hodnotit lidi podle toho, nakolik jsou pravdiví, říkáme, že jsou autentičtí. Raději sneseme i nějakého průšviháře, který si na nic nehraje a takový, jaký je doma, tak vystupuje i na veřejnosti. Nepotřebuje přetvářku, nebojí se být sám sebou. Naopak, člověka dvou tváří, ať už z vypočítavosti nebo ze strachu, toho nemusíme a dáváme si před ním pozor.

Ježíš nám tváří v tvář před Pilátem, který ho má odsoudit, říká že: *Každý kdo je z pravdy, slyší jeho hlas.* Odtud můžeme vzít měřítko pravé autentičnosti křesťana. Tedy pravá autentičnost křesťana není ve svaťouškovské přetvářce bezúhonných, ale v tom, že se naslouchá Kristovu hlasu. V tomto je pravdivost těch, kdo jsou

nazváni křesťany - tedy následovníky Ježíše Krista. Koneckonců, jak bychom ho mohli následovat, aneb být křesťany, když nevíme, za kterým hlasem jít. Pravdivost a autentičnost je v naslouchání Kristu. Křesťanství totiž nespočívá v lití vody na hlavu kohokoli... nebo ano? Je dost těch, kdo si to však myslí a vyhlásují, jací že jsou to křesťané...

Když jsem četl tento evangelijní úryvek, napadla mě otázka, proč Ježíš odpovídá tak zvláště na Pilátovu otázku: „Ty jsi židovský král?“, slovy: „Říkáš to sám ze sebe, anebo ti to řekli o mě jiní?“ Chyběla mi v tom logika. Napadlo mě, že nemuselo jít o zdvořilou otázku Piláta. Uvažme, když Ježíšovi nepřátelé, náboženští vůdci Izraele a nejzbožnější ze zbožných, dovlekli Ježíše k Pilátovi, měli dobře promyšlené obvinění: Ježíš nepřítel jednoty císařství, tedy politický konstrukt, nad kterým ani Pilát nemohl mávnout rukou, aby ho to nestálo místo. Pilátovo slovo - otázka - zvolání obvinění, bylo spíše ve smyslu: „Tak tedy ty jsi židovský král!“ Všimněme si, že Ježíš neztratil ani zde snad humor nebo nadhled a řekl Pilátovi: „Říkáš to sám ze sebe, anebo ti to řekli o mně jiní?“ Dělá si z Piláta srandu, že ho prohlašuje židovským králem.

Ovšem touto Ježíšovou odpovědí bychom se dnes měli zabývat. Říkáme o Ježíši, že je král samo o sobě, nebo nám to řekli jiní, abychom to říkali? Víme, že autentičnost křesťana spočívá v naslouchání Ježíšova hlasu. Ne ovšem nějakým subjektivním halucinacím, ale jeho slovu v Písmu. K tomu přistupuje další znakem autentičnosti křesťana: osobní vyznání: „Pane, jsi pro mě opravdovým králem, Pánem nad mým životem a říkám Ti to sám od sebe.“ Toto je pro nás dnes důležité! Vnímat takto Ježíše. Ne, že nám to říkají druzí, že bychom takto měli Ježíše vnímat. Ne, že se to od nás očekává v rodině, v Církvi, od lidí nevěřících. Naše pravdivost je v tomto osobním pojetím Ježíše a v naslouchání tomu, co on sám nám denně říká.

Jenže, ne vždy to tak je. Každý z nás zažíváme odstředivé síly, které nás od Ježíše a jeho slova vzdalují. Víme, že bychom měli.... ale zrovna se nám to leckdy nehodí...nebo děláme, že neslyšíme.... jako děti. Nebojme se ani toho. Ježíš s tím počítá. Koneckonců proto přijal naši hříšnost za svou. Tím dnešním svátkem vyjádřeme, či si uvědomme touhu našeho srdce, aby Ježíš byl naším Pánem i Králem. Touhu po tom, abychom byli jeho autentickými následovníky. Vyzpívejme tuto touhu našeho srdce buď v té krásné písni, Ježíši Králi, nebo i v této:

(<https://youtu.be/dJ04GhSO48s?list=PL-gFB8cCJIXqRPw6DpYRdsxJppa24pu70&t=2>)